Contes i narracions

Sendu Petit

CONTES I NARRACIONS

Sendu Petit

avant
editorial

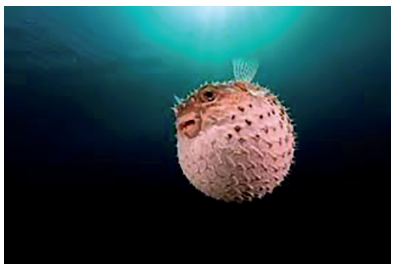
Primera edición, noviembre de 2024
© Sendu Petit, 2024

Cualquier forma de reproducción, distribución, comunicación pública o transformación de esta obra sólo puede ser realizada con la autorización de sus titulares, salvo excepción prevista por la ley. Diríjase a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necesita fotocopiar o escanear algún fragmento de esta obra (www.conlicencia.com)

Diseño y Edición:
Avant editorial
Avenida de Londres, 6, Portal 1, Ático A,
28500 Arganda (Madrid)
www.avanteditorial.com
info@avanteditorial.com

ISBN:979-13-87532-27-7
IBIC: FA
DEPOSITO LEGAL:M-26537-2024

CATALÈPSIA CONTROLADA

L'Oriol Ginestà i la Mireia Farigola formen el genuí matrimoni perfecte —segons els cànons— de la classe mitjana barcelonina que viu a la part alta de la ciutat. Els dos estan fregant la cinquantena i es conserven força bé. Tenen dos fills (noi i noia) estudiant a l'estranger, el noi a Edimburg la noia a Lió. Ells (els fills) haurien preferit Londres i Paris respectivament, però la *vaca* no donava per més i, el cost d'estar en una ciutat o l'altre marcà la decisió. El cap i la fi, a Edimburg es parla el mateix anglès que a Londres i a Lió el mateix francès que a Paris; únic motiu de la seva estada a llurs llocs. Aprendre parlar i escriure correctament ambdós idiomes imprescindibles per poder obrir oficina al Regne Unit i a França. Ambició o simplement il·lusió dels pares d' assentar les bases d'una futura cadena turística

internacional. ***Viatges Ginesta & Farigola, una diferència que mola.***

El negoci familiar (agència de viatges) tornava a funcionar un cop superat el sotrac de la crisi del 2008. Ençà que decidiren establir-se com autònoms (2001) en una especialitat que dominaven a la perfecció —es conegueren i, es casaren treballant en la mateixa empresa— arribaren a la conclusió que si unien les seves idees innovadores —impossible d'aplicar a la conservadora multinacional on treballaven— podien millorar el seu estatus laboral, alhora que marcaven un nou estil de fer turisme de qualitat i, ensems eixamplar les possibilitats de viatjar a gent actualment exclosa del mercat turístic. Ja sabem que la crisi econòmica del 2008 dugué gairebé a la ruïna infinitat d'empreses del ram —inclosa alguna companyia aèria— de renom internacional. . Tingueren que prescindir de dues treballadores molt competents, renunciar al 4x4 alemany per un cotxe mes modest i, demanar un crèdit al banc per no perdre el pis de 200 metres quadrats al carrer Calvet. Superat aquest entrebanc, les aigües (mica a mica) no solament recobraren el curs normal, sinó que inclús milloraren. Necessitaren altre volta contractar personal degut a l'allau de feina que creixia dia a dia. Abans tenien dues noies, ara eren tres.

Amb tot i funcionant novament tan bé el negoci, la ja superada crisi, havia deixat una seqüela que els amoïnava constantment. Aconseguirem tornar a supera una

altre crisi igual en cas de repetir-se?. No. La resposta sempre era no, per moltes voltes que hi donessin. Ara (2014) només les despeses domèstiques triplicaven a les del 2010. Llavors els fills estaven a casa, no representaven com ara, una despesa que alterés en gaire el pressupost familiar. Aquesta reflexió no era gens frívola. El negoci funcionava perquè els dos puntals que sostenien l'obra (ells) hi dedicaven la vida les 24 hores dia si la feina ho exigia. Estaven els fills preparats per a omplir el vuit que deixaria en cas (Déu no ho vulgui) que un dels dos moris? La resposta seguia essent no.

Arribats a aquesta conclusió cregueren oportú contractar una assegurança de vida per tal de ajudar-los a aguantar el primer embat i veure-les venir sense necessitar crèdits bancaris que en el millor dels casos, sempre surten molt cars. En el pitjor? Pots perdre tot el teu patrimoni.

Dit i fet. Signaren una pòlissa d'assegurança per a cadascun. Un milió d'euros per l' Oriol, mig milió per la Mireia. La pòlissa cobria la mort en qualsevol circumstància. Malaltia, accident, assassinat etc. Seria suficient que un jutge o un forense justifiques la causa de la mort i, signes el corresponent certificat de defunció perquè l'asseguradora hagués de pagar l' indemnització contractada.

Passats poc més de quatre anys després que un latent temor a reviure una semblant difícil situació

inspirés a la Mireia i l'Oriol a fer-se llurs assegurances de vida, maleït sigui tot. De sobte, sense ningú esperar-ho n'arribà una de pitjor. Molt pitjor. Un maleït virus anomenat Corona que no ataca solament al mon financer. O fa deixant un rastre de mort arreu per on passa. Tot el Món està en perill, ningú sap —encara— com aturar-ho. Es tracta d'una pandèmia inexplicable en ple segle XXI.

Efectivament la magnitut de la susdita pandemia estava duent el negoci de l'Oriol i la Mireia inexorablemet a la ruina economica si no es trobavava una vacuna eficaç abans de tres mesos que permetes revifar el turisme internaconal. El 80% de la seva facturació depenia d'aquest sector. Com s'ho farien els seus fils? A nosaltres (deia l' Oriol) sempre ens queda la solució *NY 1929,* peró ells tenen tota una vida per endavant. No podem demanar-los-hi que es llencin per la finestra d'un setè pis. (L'àtic del carrer Calvet.)

Despres de dues o tres nits sense dormir donant-li voltes a la gravetat del moment, s'adonaren que tenien un as la màniga del qual no disposaven en la crisi anterior. L' assegurança. La vida de l'Oriol valia un milió d'euros que, si sabien jugar be les cartes podria salvar-los del desastre que sel's hi venia a sobre. No se'n parli més, m'he de morir, sentencià l'Oriol. Nomes cal trovar de quina manera. Ha de ser mort natural o accident. Assassinat ni pensar-ho, la investigació policial retrassaria el cobrament de la polissa, suposant que el cas s'arribes a tancar.

A partir d'aquest moment es dedicaren, en cos i ànima a trobar uns perfecte "*solució final"* igual de creible, tant per un jutge co per un forense, com ja havien especulat de bon pricipi. Forense¡¡. Collons si en tenim un entre les amistats. El Pere Deulofeu. Si dona, treballa a l'Institut Anatomic Forense de Barcelona. Com no se'ns havia ocorregut abans. Dit i fet. convidaren al Pere Deulofeu a dinar i li exposaren el pla que estaven ordint per fer-se amb el mig milió (mentiren, no fos cas que exigís massa comissió) d'euros de l'assegurança contractada.

Després de servir-se una tercera ració de *malta escocès* pronuncià una paraula que deixà totalment desconcertat al matrimoni amfitrió : "TETRODOXINA". Silenci absolut, cap dels dos gosà preguntar a que cony es referia el convidat, mai havien sentit aquella paraula que mes aviat semblava un embarbussament. Passats 8 o 10 segons, un cop haver-se empassat l'enèsim glop d' scotch el Pere reprengué la narració del macabre pla per escenificar oficialment la falsa mort del amic Oriol. "Tetrodoxina" es una neurotoxina només a l'abast de laboratoris farmacèutics i, rigorosament controlada per la llei la seva utilització. Malgrat això, com el cas que ens ocupa en tindríem prou amb dos cents o tres cents mil·ligrams, penso que podria aconseguir-los fàcilment. Us ho explico. Es tracta d'una neurotoxina que s'extreu del fetge del peix globus que ingerida en gran quantitat es letal. Causa la mort en pocs minuts. Ara bé. Administrada científicament pot resultar —en

determinades ocasions— una ajuda providencial per la medicina. Per exemple: provocar un coma induït sense efectes secundaris. Es limita a alentir al mínim les funcions vitals de l'individu. Respiració, gairebé detectable, batec del cor (fins a només 10 x minut), temperatura corporal 35 ºC i el color de pell pàl·lid com una espelma. Cal fer un assaig general abans d'estrenar l'obra. Farem una primera proba de 25 mil·ligrams. Cronometrant la durada del teu estat catalèptic serà suficient per calcular la dosi necessària per aconseguir les 8 hores necessàries per superar tots els tràmits legals. Actualment no son gaire exhaustius, per desgràcia la pandèmia ha col·lapsat els tanatoris i crematoris de tal manera que es treuen la feina de sobre sense mirar-s'hi gaire. Parleu-vos-ho i quant hagueu decidit el dia m'ho dieu, jo ho tindre tot a punt, només caldrà dar-vos les instruccions pertinents. D'acord? D'acord.

Un cop escollit el dia d'escenificar la comedia de l'Oriol, l'amic forense els detallà minuciosament el paper que cadascún tenia que interpretar. Quí ho tenia mes fàcil era el protaganonista, només li calia fer-se el mort.

El Pere deixà molt clar que arribaria a casa seva al voltant de les deu del mati per administrar la quantitat precisa de neurotoxina que garantís un estat catatònic durant vuit hores (el mínim tems necessari) perquè les successives fases es compleixin al peu de la lletra sense que ningú es posi nerviós. Un cop ingerida dosi esperaré que et faci efecte. Estaré pendent de

les teves constants vitals fins aquestes arribin al punt màxim, millor dit mínim, llavors estendre el certificat de la teva defunció i, me'n tornare a la feina. Tu Mireia deixa passar una estona i truques —de part meva— al tanatori de Collcerola, he escollit aquest perquè de moment no està colapsat per la maleïda pandemia i en cap monent el meu fidel contacte perdrà de vista el nostre "paquet" fins que jo estigui allà per assistir-te quant s'acabi l'efecte de droga i tornis a ser altre cop al món dels vius. Arribada la nit et duré a la segona residencia que tinc a Artés, prou la coneixeu, hi hem fet més d'una barbacoa. Es una casa unifamiliar al centre del poble equipada amb totes les comoditats, inclosa la fibra òptica. Els veins son gent extraordinaria que sabent que sou amics meus us considerant artesencs de tota la vida. Alla podreu planificar trnquilament, sense pressa com organitzar el vostre futur. Aclarit aquest punt; passem al següent. Un cop retirat el cos de l'Oriol tu Mireia hauras de deixar passar unes hores abans de trucar a la funereria. Preguntaras pel senyor Carles Deulofeu, (ben segur germà o cosi del Pere) t`identifiques que ell estarà pendent de la teva trucada per enviar una ambulància a recollir el cadaver. El responsable de l'equip cuidarà que la cremallera de la bossa quedi un pam oberta per garantir l'aireació i et lliurarà un sobre on hi trobaràs les instruccions del que tu hauras de fer a partir d'aquell moment. Això es tot. Per la vostre informació us anticipo el cost total dels honoraris.

- 30.000 euros ***.....per mi
20.000 " ******.....per Carles Deulofeu
20.000 " ******.....pel cap del crematori
10.000 " ******.....pels nois de l'ambulància

Total 80.000 "

Em sembla un preu força raonable considerant que vosaltres us ambutxacareu mig milió (ignorava que era un milió)

Dia senyalat 11'35 h AM

Un cop resoltes totes les fases programades exactament tal i com havia programat el forense. Només quedava pendent saber quines serien les últimes instruccions que contenia el sobre que entregà en propia ma el xicot de l'ambulància a la desconsolada vídua.

Sra. MIREIA *A PARTIR DE LES QUARE DE LA TARDA HA DE TRUCAR AL Nº 93XXXXXXX, I PREGUNTAR PEL SR. DIONÍS. TOT ESTA CONTROLAT FINS L'ÚITIM DETALL. BONA SORT.*

Dia senyalat 16'25 h PM

—Bona tarda soc la senyora Mireia Farigola i voldria parlar amb senyor Dionis

—Ho sento senyora, el Dionís avui no ha vingut a treballar; es veu que la seva dona ha trencat aigües i ha tingut de dur-la urgentment a l'hospital. Jo soc el seu ajudant, diguim de que estracta, potser puc ajudar-la?

—Miri, aquest matí han recollit el cadaver del meu marit i voldria saber com està la cosa.

—Donim el nom del difunt.

—Oriol Ginestà.

—A veure..Ginestà ...Ginest..ja el tinc. Oriol Ginestà Oliveres?

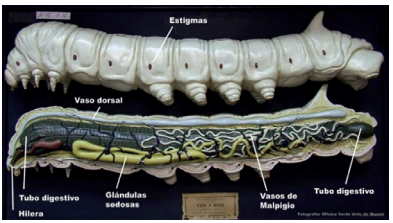
—Si, exacte, es aquest.-

—A vure...ara son dos quarts de cinc....bé.. senyora Mireia, en aquest moment l'estan incinerant. Demà a partir de les deu del matí ja podra recollir el pot amb les seves cendres.. senyora...senyora...vaja s'ha tallat la comunicació.

FI

Sendu Petit 2021

El cuc de seda

(Narració en primera persona)

Me'n recordo vagament, era a finals de la dècada dels quaranta del segle passat quan un amic de la família ens notificà que un dermatòleg de Barcelona havia diagnosticat *Dermatitis Atòpica* a un fill seu que tenia, mes o menys la meva edat. L'home estava desfet. Es tractava d'una malaltia clarament hereditària que, en aquells temps no tenia curació. Era una condemna de per vida que el malalt hauria de sofrir fins que es moris. Axis de clar els ho deixà l'especialista.

El trasbals dels pares fou demolidor. Reberen la garrotada d'aquest diagnòstic definitiu, quan el seu fillet duia tres mesos necessitant una atenció especial que havia alterat completament el normal curs de la vida quotidiana a llar de la família Oliver.

Tres horrorosos mesos en que gaudir d'un espai de temps de mitja hora, sense sentir plorar el seu únic

fill Ismael, ho consideraven com una recompensa de Déu al dolorós sacrifici que estaven sotmesos, dia i, nit.

La mala noticia s'escampà ràpidament per tot el poble veí, Navarcles, tant bon punt els pares ho feren saber a, familiars i amics.

Fins aquell moment tothom (pares inclosos) ho havien considerat com una especia de xarampió que en dues o tres setmanes desapareixeria. Qui gosaria dubtar del metge de capçalera en qui —tot el poble— confiava plenament.

En haver passat un mes i, les clapes roges de la pell en lloc minvar, creixien fins al punt d'aparèixer butllofes que d'un dia per l'altre es multiplicaven de tal forma que l' Ismael romania damunt el llit completament nu perquè no suportava el mes lleuger contacte ni amb la roba mes delicada d'ús ordinari a les llars en aquell temps. Es consideraven afortunats perquè —de moment— a l'esquena les butllofes encara no eren presents. Nomes hi tenia clapes.

Es aquí on decidiren consultar a un especialista en malalties de la pell. El metge de capçalera mantenia la "tesi" que es tractava d' un simple xarampió. Això succeïa just encetada la primavera del any 1950, quant la paraula del metge anava a missa, com si fos la paraula de Déu.

Els pares de l'Ismael —respectables botiguers del poble— aprofitant el poder de difusió que te qualsevol comentari entre la clientela quant la botiga esta plena,

intel·ligentment utilitzaren aquest fenomen confiant en que arribes a oïdes d'algú que podés ajudar-los a trobar un remei (ni que fos pal·liatiu) al marge de la medecina convencional. Aquesta ja els havia deixat prou clar el seu inapel·lable diagnòstic: avui per avui, no es coneix cap remei fiable per curar-la.

Es lògic que davant tal colpidora sentència els pares no es rendissin a la fatalitat i iniciessin pel seu compte una "anàrquica" recerca de tractaments que donessin una mínima esperança perquè el seu fill podes gaudir altre cop, en tota la seva magnitud, la infantesa i adolescència que mereix qualsevol criatura d'aquest mon.

Hi ha una dita popular, segons la qual: la fe, mou muntanyes. I tant que si! Nomes havent passat una setmana, se'ls presenta a casa una veïna per llegir-los-hi la carta d'una cosina que vivia a un poble pocs quilometres mes enllà on hi havia una vella filadora que, anys enrere, conegué un cas semblant al dels Ismael. No arribà a saber si es curà; però li consta que si la pell tenia solament contacte en teixits de seda natural feia el dolor mes suportable.

La noticia omplí de joia la llar dels Oliver, malgrat no anar acompanyada de cap testimoni directe que certifiques la seva efectivitat, el sol fet d'albirar tenir a l'abast de la ma un pal·liatiu per alleujar el neguit del seu fill donà tal dosi d'esperança als pares que qualsevol aliè al drama familiar podria pensar que els havia

tocat la loteria. Potser ells pensaven igual i feien volar la imaginació mes enllà dels límits que el premi permetia.

Un cop passada l'eufòria emocional del moment, calgué començar a mesurar les coses en la seva autèntica dimensió. O sigui, el cost econòmic que representava i, si estaven en condicions de poder-lo assumir?

Que la seva pell nomes pogués estar en contacta amb teixit de seda natural; representava llançar tot el seu aixovar a les escombraries, ja que no es tractava d'una cura puntual, sinó d'una condició de per vida. Samarretes, calçotets, mitjons, camises, mocadors, tovalloles, tovallons, llençols, coixineres...tot, tot allò que pogués tenir la mínima possibilitat de posar-se en contacte en la pell hauria de ser de seda natural, duran la resta de la vida.

Pobres de nosaltres, com ens ho farem. Fou la primera reflexió que es plantejaren un cop acabat el superficial inventari.

Possiblement el cost d'una muda (calçotets i samarreta) es superior als beneficis d'una setmana de bon calaix a la botiga. M'esborrona pensar el que pot valer una camisa i, no parlem ja que pot costar un joc de llit complert. No estic gens segur de poder-ho suportar durant gaire temps sense posar en risc el patrimoni familiar. Nomes vull dir que no hem de de descartar aquesta vague possibilitat. Però tampoc llançar-nos-hi de cap, sense abans considerar-ne altres que ben segur ens arribaran per la mateixa via que ho fet aquesta. ¿No et sembla?

Axis de pragmàtica fou la conclusió en que arribà l'Esteve Oliver un cop quedaren sols ell i la seva dona, la Laura, un xic desconcertada per la fredor en que el seu marit analitzava el calvari del seu fill.

Necessità gairebé un minut abans de exposar la seva opinió, per rebatre al marit sense fer-lo sentir un cretí per haver-se plantejat tan frívolament el drama familiar.

L —I, si de moment féssim la proba assajant amb el fulard que em varen regalar els meus pares, en el primer aniversari del nostre casament? Fem la proba; això no ens costarà cap diner. No cal dir-li res a ell. Avui mateix, amb l'excusa que les comencen a refrescar li taparé el pit, i esperem a veure que passa. Ell ni se'n adonarà. No ens caldrà dar-li cap explicació.

E —Que vols que et digui? Suposem que la cosa funciona? On ens trobarem ? Doncs estarem exactament, en el punt de sortida, però amb una preocupació afegida. Que li direm? Que es vagi repartint el fulard per tot el cos, mentrestant no puguem comprar-li una muda completa de seda. A partir d'aquest moment li serà molt mes difícil acceptar la seva situació. Ara s'hi resigna perquè ignora que existeix una possible solució. En quant descobreixi que la seda representa un bàlsam meravellós per apaivagar les seves picors, qui de nosaltres dos serà qui gosi dir-li, que si, que molt bé, però de moment s'haurà de conformar amb l'esquifit fulard, ja que l'actual situació econòmica no ens permet gastar

diners comprant peces de seda a tort i a dret. Hauràs de dir-li tu, no contis amb mi si arriba aquest moment. Ja estàs avisada.

L'absurd debat continuà, augmentant (sense adonar-se que el volum de la veu es perllongava mes enllà de les parets) i, que des l'habitació contigua l'Ismael no perdia un sol mot de la discussió, malgrat la picor que el torturava.

La criatura no manifesta el mínim senyal de curiositat quant la mare —abans d'anar a dormir— entrà per enèsima vegada a posar-li pomada a les clapes mes virulentes del seu cos. —El pare i la mare se'n van a dormir, si durant la nit necessites qualsevol cosa, ja ho saps: fas sonar la campaneta i tot seguit, algú estarà aquí. Bona nit fill meu.

***

Seda? Una nova paraula que l'Ismael hauria d'afegir al seu vocabulari. No la coneixia, no tenia idea de que era, ni que volia dir. Hauria de ser quelcom molt important per haver provocat una discussió tan encesa entre els seus pares, sentir-se al·ludit diversos cop durant l'intercanvi d'improperis l'amoïnava. No recordava haver-los sentit mai barallant-se (verbalment) en un tema on a ell —contínuament— se'l mencionava. Aquest detall l'afectà de tal manera que li provocà un seriós complex de culpabilitat. Conscient que depenia completament dels pares, hauria d'anar molt en

compte, d'ara endavant en no ser causa, ni motiu, per alterar la pau familiar que regnà a la llar fins que ell emmalaltí.

Seda? Que dimonis seria la seda. Paraula desconeguda que la veïna Consol havia ja pronunciat al matí a casa seva. Misteriosa paraula, que afegida a la maleïda persistent picor, feia encara mes difícil que podés agafar el son. Al final aconseguí adormir-se confiant en quant la Consol fes la visita quotidiana, aprofitaria aquells minuts que estant sols a l'habitació, perquè ella alleugeris la seva ignorància.

***

Efectivament, axis fou. Amb mes o menys encert, la veïna Consol li explicà la procedència de la seda i, el complicat recorregut biològic del procés ençà que neix la minúscula eruga fins que el cuc comença teixir el capoll al seu voltant, on un cop tancat a dins, mitjançant una metamorfosi, esdevindrà una papallona que tant bon punt hagi sortit del capoll, pondrà una ingent quantitat d'ous, dels quals en sortiran unes diminutes erugues iniciant-se novament el fascinant procés, mentrestant els sedaires desfilaran, suaument el delicat fil segregat pel cuc per teixir el seu taüt en un tacó de la capça.

C - Estem en plena primavera, aviat començaran a néixer, procuraré aconseguir-te'n alguns, axis podràs comprovar